

בו:

עין משפט  
גר מצוה

ס א מ"י פ"ג מהל'  
שנועות הלכה ו:  
ס ב מ"י פ"ג מהל'  
שנוות הלכה ב:  
ס ג מ"י פ"ג מהל'  
שנועות הלכה יא:  
ק ד ה מ"י פ"ג מהל'  
שנועות הל' י"ס מהל'  
נדרים הלכה ב קמג לאחן  
רמא טו"פ י"ד ס"י ר'  
פ"ק א וס"י רלט ס"א:  
קא ו ס"י ר' מהל'  
מעשה קרבנות הל' יב:

## דבינו חנאל

[illegible]

שחייב ת"ל לכל אשר יבטא האדם בשבועה, ואדם שני כתובים הבאים כאחד, וקדשים קדש וחולין מקדשי המבחין לומר תרומה וא

רמ"י רמ"א דיע אנו  
אממני' ד' ש  
דודן העדות ו"ל דש  
קרבן שמה שגגה דא  
שמה שגגה דמין דל  
בציעין שגגה מעליית  
ליה לקמן בשבועה  
פסוק וראה דפשיט  
ביטוי דאע"ג דחבי  
ביה אונס כ"ש שבו  
חבז ביה ועל

אפילו תימא רב  
הלל ויהל

(שם) גבי הא דלמר אביי הכל מודים  
בשבעות ביטוי שאין חייבין עליה  
קרבן עד שישגוב בלאו שבה ופריך  
ממה דלמי אחיהו שגגה שבעה ביטוי  
לשגגה דלמר יודע אם שגגה ו' שגגה ו'  
אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה  
קרבן אם לאו והא דהוה שפירסמי מי  
אלימלא מיתבז (ו) השתא בבל המור' כולה  
גלויה מיתבז הוה אמר מונבז דשגגה  
שמה שגגה הכא דחדשים הוה  
ר' יוחנן לר"ש אלף לאו רבנן וע"כ לא פליגי  
רבנן עליה דמונבז אלף בכל המורה  
כולה דלא חדשים הוה אבל הכא חדשים  
הוה ור' יוחנן דלמי מיתבז ור"י  
אינו גורס גירסא זו כי קשה לו והא לא  
אחזיק בריחא לשמעונין דשגגה  
שמה שגגה אלף לאשמעינן דשגגה  
אשכחן שגגה שבעות ביטוי לשגגה  
ובשבעות דחיק נמי לאשכחוי דקאמר  
הי"ד מי כו' וגרס הקוט' הא מני  
מונבז הוה ופירש אבל לרבנן ליה לא  
שבעות ביטוי לשגגה והקשה הרב  
רבי אליעזר ממגנ"ל לפירושו דמאן  
הי"ד תנא דפליג עליה דמונבז האם  
רבי עקיבא ואחיהו אימ ליה שבעות  
ביטוי לשגגה דלמרי' תפיל והש"ס

לו רש"ס ד"ה הא מני מונח הא  
לא לא וקבור שיש בה עש וקשיל לר"י  
ואו לרנבן כדכרסיה ופי' זה חתיש  
יזעא ס' יב כ' לאו ס' לא: **מצטנ**  
יזעא לפרש דמאטער על האי עש שזני  
היה שוח כד שזל: **צריך** שזיא  
יוגמר מינה וקאמר נמי משום דהא  
בשמיטא אלו חזי מיותר לך: **אלא**  
יש לו לפרש דכרי יוח: **בשר** בשר  
הטון לחולין בשר דכרס שכלב  
נצמ' להזכיר ותימה דכפרק ארבעה נגזר  
בשר דאמר יאסור כל פירות שבעולם  
שכלב אינן דכרס לגבי אוסון אפשר  
הטון וכן דהם איברי בעם הארץ  
אונס וכן מוכח דעמא דמי מוס דלל  
היה כלבו היום וסבי נמי לאשכנזי  
אמרין דגבי אונסא אפי' מדירי על  
משה השניעא אפי' שרלע על דעת הקד  
דבתיא דרשי מס' נזיר (דף ב:) דתני י  
לפניו ושרלע לתלמי לפשרי מקרבותיו  
בציעין פה חטין עובר לפניו ו"ל דהה  
ליתוס מור וזל הויא כלום שפמי  
דאין לרף להוליא בשפמי ושא אשמי  
שיסמו דכחי וכל נדכי כל ודח

**משום** דהוו תרומה וקדשים ב' ג'  
לכם תרומתכם שניטלה צמח  
מקדשים מ"מ קדשים נילפו מיניה הלכ

הא חיובותא משמואל: מיחיבי מוצא שפתיך תשמו  
רשיש הא דאמרן. תרומה דכתיב בה ותחשב לכם  
לא ילי רבדים חמירי לפיכך אתגזר אפילו גמר  
ר מעשר כו' ער שאני נכנס לבית זה ואמר  
זכיה גרירף ונמי מ"ן מינש.

לִּיה אֲבִירֵימָה תִּקְשֶׁה לִּיה  
(ג.) דַּחֲנָן עַל (ה) שִׁגְמוֹ עִם  
יָם בְּשִׁנְיֹת הַעֲדוּת דִּשְׁגָמָה  
בְּלִי שִׁנְיֹת בִּיטוּי ק"ד לֵלֵא

אִיזוּ הָיָה שְׁנַת שֶׁבַע  
יָדַעַת מוֹד הוּא אִי דָר  
בְּאוֹמֵר יוֹדַע אֲנִי  
אָבֵל אֲנִי יוֹדַע אִם  
לֹא כִמָּוֶנּוּ  
שִׁמְשָׁה שְׁנָה אֲפִילוֹת  
רִבְנָן עֲלֶיהָ דְּמוֹת  
כֹּהֵלָה לֹא חִדּוּשָׁה  
הָיָה בְּכָל הַתּוֹרָה  
דְּמִיתִי קֶרֶבן דִּי  
מִמֵּיתִי אֲפִילוֹ רִבְנָן  
מִמֵּרְבָּא נִשְׁבַּע עַל כֻּכְּ  
מִמֵּרְבָּא לִישְׁרִי לִיה מִמֵּ  
כִּשְׁנַת שְׁבוּעָה מֵאָה  
מִמֵּדִיעֵתוֹ מִבֵּיא קֶרֶבן  
מִמֵּדִיעֵתוֹ אִין מִבֵּיא קֶרֶב  
גְּמֵר בְּלֹא  
לְרַמֵּז רִשְׁוֹת

שנאמו ילדנו בלבו  
ולא בלב גמר בלבו  
קשיא אמרת בשפתים  
הא לא קשיא הכי  
הוציא גמר בלבו  
ששת תריץ ואימא  
שפת שעורין גמר  
אשר יבטא האדם  
בשפתיו גמר בלבו  
אלב וניגמר מינה  
יוכל שני כתובין  
מלמדן מאי איכא

לרנן משכחם לה בענין אלהים  
הכא בשמעתין מסקין דלמי  
יגראק לאשונד דהשתא מן  
אברהם וישוע מהו. מ"י  
שביה זלנו שיכח כדי ילא  
חזיו שנתבא בלמא בשמייהו  
ומה וקדשין ד' חזיונה הלא  
מחזיונה. וסמך וסמך  
הוציא מן החזיון והוציא מן  
הספסוף וסמך וסמך דקמאר  
(עדרס דף ס:) מן נדרין ו  
סמך ארין של מית המר ומ  
מע דלא שרי אלא במקום  
הזיונו לו אלא בני ארסין  
הימנינה ליה צמה דקמאר  
נדרים (דף כ) תפליגין לו  
מו שרי הוה אחי שפיר דני  
ועי דעמו ועוד נזכר וסמך  
מא אלה הרי הוה וזכר וסמך  
ומשי דאמר בלבו והסמך  
במאי דקמאר אלה לא מש  
לה הכא קסם פה הוה דמט  
ספסוף דלמינה (דף טו) וסמך  
לחלח לאפסיו משהחליל וסמך

הוא שני כחוצים הבאים כאחד

שאיני נהנה לזה ואמר לזה לא

אִיוּ הָיָא שְׁנֵי [שְׁבוּעָה] ב' הֵיכָל מִשְׁכַּח לֵה שְׁוֹגָג: אִי מִזִּיד הוּא. וְקִרָא כְתוּבָה וְשֵׁי שְׁבוּעָה דַּעְתּוֹ מִיִּשְׁבַח עֲלֵיו וְ

ות ביטוי לשעבר אי  
ידע אנוס הוא א"ל  
ששבעה זו אסורה  
ייבין עליה קרבן או  
דאמר שנגת קרבן  
א רבנן עד כאן לא  
ז אלא בכל התורה  
אבל הכא רחידו  
לה לא אשכחן לאו  
ינינן מע"ז והכא  
י בעא מניה רבינא  
ומסתכן עליה מהו  
אלא מצמער ואכלה  
א"ל תנינא <sup>ד</sup>שב  
על שגגתו לא שב  
בן על שגגתו <sup>ט</sup>אמר  
ידך שרציא בשפתיו  
ז מוחרי בושפתיו

יין ת"ל ילכל אשר י  
 יין בלב והדר אמרת  
 מר בשפתים ולא  
 יגין ת"ל לכל אשר יב  
 כשפתים "ולא שגמר  
 להוציא פת חטין ור  
 כי מוצא שפתך תש  
 יין ת"ל יכל גיב ל  
 ויהיו תרומה וקדש  
 באחד אין מלמדי הני  
 מר הו חולין וקדשי

גון דאזר יודע אזי שטונט  
רען שנג קרן שמה שנג  
ברייחא אחי לאשמעין  
ענט איה זור איה  
אכל במיד לא היה אוכל ופס  
גראד מפטע דקדק קדרי  
לאחד ואין ממלדן השמח  
מואל וזי יפרס היה ואל  
התח ביין. השח שמע דס  
וואל צרר להיזע שפיו  
ים תלמודי ולמוכסין איה  
על שחור בלבו היה ומוציא  
עם וזע"ש שחור בלבו היה  
יהי שלא יגדו קדור ראש  
יהי בלבו היה קדור לגבי  
יהי לע"ה ביד נדר חסר איה  
אונס אקור אפי' אומר בל  
דקס פת היזע חטין להי  
יהי דמח איה ביהות ק  
יהי דגרא בלבו ביהות ק  
כלל לשון מירוד אס אין  
דאזר התח ברביי ובי  
שחור פורחיס אקור  
עוס דלת ליה ירשמואל צור

קדשים כדאמר בריש הא  
בקונט' פי' דחרומה היינו ת

גין ת"ל כל נדיב לב. וסרקין לשמואל  
חשבה. לא גמרין מיניה. ומ"ד מלך  
מ"ט ר' מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו  
ג' כלום עד שיהו פיו ולבו שרין

טוי לשעבר. מ'ון דבעיגן אדס בשבועה יידע. בשעת שבעה שהוא נשבע לשקר: אלס. בשלמא להבא משכחת לה שבשעת אחר זמן נתעלמה ממנו שבעה: כמוכזב.

נמסכת שבת פסוק כלל גדול: ה"ג  
דככל הסורה לא אשכחן לאו דמיימי  
קרנן. בלא כח: ישרי ליה מר.  
ורבין דאי אחא לקמן שרינן ליה לנמסרה  
כי אשלי ליה בהעלם שבוש לא בשכחי  
על שבוש: **מלעשר**. י"ב דרשב ואי  
נמי לא נעלמה ממנו היה אוכלה ואכלה  
בשוגג בהעלם שבוש: לא שב מיריעתו  
כו'. והאי נמי לא שב מיריעתו הוא:  
**לריב ששילוי**. ואם לא הויתא בשכחי  
אריה שבוש: ולא שגמר בלבו להוסיף.  
שלא נמסין שחיה שבוש עד שיוציאה  
בשכחי: גמר בלבו **ספס**. שחיה  
שבוש בגמר לבו מנין כו':  
**מולא** **פסמי**. גמי נודר להביא  
קרנן כחיי: **תרומה** וקדשים.  
תרומת מלאת המשכן כחיי זה  
כל דרבי לב הביאו וגו' וגי  
קדשים כחיי שחוקיהו כספר דברי  
הימים (ג כט) וכל דרבי לב עולות:  
מתני'

במא האדם בשבועה הא גופה  
גמר בלבו מנין אמר רב ששת  
מר בלבו להוציא בשפתיו ולא  
א אלא לשמואל קשיא אמר רב  
בלבו להוציא פת חטין והוציא  
וציא פת סתם מנין ת"ל לכל  
גור ועשית אין לי אלא שהוציא  
שאני התם דכתיב כל גר  
ים שני כתובין הכאין כאחד  
אז למ"ד אין מלמדן אלא למ"ד  
ו"חולין מקדשים לא גמרינן:  
מתנ"

[illegible]

\* וגזי תרומה כתיב (במדבר יח) ונחשב  
ש מקדש (קדושין דף מא:) ולא ילפינן  
תרומת המשכן דכתיב וכל נדיב לב הביאו:

**לקיים**  
שאני החם דפריש בה קרא כל נדיב לב. ומשום דהו  
דך הוה ללו שבועות כגון הא דשמואל חולץ ותרומה  
שוין. ורבנן סברי בעינן מיו ולבו שוין. איתביה אביי  
וכיון דמובינן מהא שמע מינה דהלכתא היא:

## מסורת הש"ס

(א) שנה סט: (ע"ש היטב).  
(ב) [נקמן (לא: ג) שנה  
סח: סט: (ד) שנה סט.  
יומא פ. הרי"ט כ. יא. חולין  
ה: ה: (ה) חגיגה י. ו: (ו) קדושין  
בב. וס"ג: ו: (ז) פסחים מה.  
חזיר לו: (ח) ויקרא ה.  
(ט) בבבא כ"ל. רש"ל. י"ז (י) ג'ל  
(שמואל).

תורה אור השלם

1. או נפש כי תשבע  
לנקטא שפתים לרדע  
לא להטיב לכל אשר  
יבטא ואדאם שבקעה  
מלגם מוט דואד ידע  
וואסם לאחז מאלה  
והקרא ר' 2.  
מוצא שפתיה תשמור  
ועיניה כאשר נדתה לוי  
אלהיה נרבה אשר  
יברכה בפיך;  
דברים כג כד  
3. ויבא אנשים על נרבי כל  
היבשים על נרבי כל  
היבא וכן וקום ונבעת  
ומוקם כל יד וקב וכל  
אשר אשר נהיה תנפוט  
תקב שמו חכ  
ויען וקחתי ואמר נעתי  
למחרת ידכם לוי שו  
והיבא ויחזיק ותודות  
ליבית יי ויבא והקהל  
והיבא ותודות וכל נרבי  
כל עלות;  
דברי הימים ב כס לא

## הנהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ולי כו' על  
שגגתה פס: (ב) ד"ה  
אפי' כו' תיננו פשיטא  
השאל:

## גליון הש"ס

תוס' ר"ה משום וכו' ונבי  
תרומה כתיב ונחשב. עין  
גיטין דף לא ע"א תוס'  
ד"ה במחשבה:

מוסף רש"י

[illegible]